

sten ogsaa i Reglen let at helbrede den paagældende. Det er derfor, at man nu om Stunder især stoler paa dette efterfølgende Lægetilsyn, som stiller det offentlige i Stand til at gribe ind straks, naar det maatte vise sig, at den paagældende frembyder mistænkelige Symptomer. Men hele denne Ordning af Eftersynet paa selve Grænsen og det paafølgende Lægeeftersyn kræver jo visse Foranstaltninger. Det kræver, at der maa etableres Lægestationer; det kræver jo fremdeles ogsaa, at der maa være Sygelokaler, hvor man kan modtage dem, der maatte befindes at være syge, og dertil kræves jo saa atter nogle Sygeplejere osv. Fremgangsmaaden er altsaa denne, at de, der blive holdte tilbage, maa indlægges paa en saadan Observationsanstalt og, hvis de blive syge, paa et egentlig Lasaret, og de, der faa Lov til at rejse videre, skulle opgive, hvor de ville hen, ellers kunde jo det offentlige ikke kontrollere, at Lægeeftersynet udøves over for dem. Naar de saaledes have opgivet deres Bestemmelsessted, bliver der ad en af dem uafhængig Vej tilskrevet Politiautoriteterne paa Stedet, at en saadan Person vil ankomme, og saa bliver der fra Sundhedsautoriteternes Sidesørget for, at den paagældende underkastes Lægetilsyn. Alle disse Ting kunde ikke finde Sted, naar ikke først et Tilsyn paa Grænsestedet er etableret, og det fornødne Materiel er til Stede. Foruden Eftersyn af Personer skal der jo ogsaa finde Desinfektion Sted, og man maa altsaa have Desinfektionsovne og Folk, der forstaa at benytte disse, og deslige. Alle disse Foranstaltninger for at etablere et Grænseeftersyn og det paafølgende Lægetilsyn for dem, der faa Lov til at rejse videre, hvilket er det, man fornemmelig nu stoler paa, maa, naar en Epidemii udbryder ved Grænsen og optræder med Voldsomhed, nødvendig træffes hurtig, men der maa stedse medgaa nogen Tid, før de kunne virke. Ganske vist behøver der ikke at medgaa saa lang Tid som i 1892. Da varede den fuldstændige Afspærring i 13 Dage; men det var, fordi man hverken havde det personelle eller det materielle Apparat at raade over. Man maatte flytte Døckerske Telte over til Grænsen og i største Hast skaffe sig Desinfektionsovne, og man maatte i Hast engagere Læger og Sygeplejersker til at rejse derved; men nu er man i Besiddelse af den største Del af det materielle Apparat, der udkræves. Det kan derfor forudsættes, at selv om man finder sig foranlediget til fuldstændig at afspærre Grænsen, vil det kun blive kort-

varigt, maaske kun vare et Par Dage. Jeg mener, at man ikke vil finde sig foranlediget til en fuldstændig Afspærring, fordi der hersker en Koleraepidemi langt borte. Det er en Forholdsregel, man kun vil træffe, naar man, som i 1892, har en Epidemii lige paa Livet af sig. Vi have derfor troet, at det vilde være urigtigt at afskære sig selv fra at træffe en saadan Forholdsregel, som jeg har omtalt, og som altsaa kun vil blive en midlertidig Afspærring, der vil være, indtil de fornødne Forholdsregler kunne træffes. — Hvad Ændringsforslaget Nr. 7 angaar, er det stemmende med Konventionerne, idet de ogsaa give Ret til at forbyde Adgang for visse Personer, og der nævnes navnlig Personer, der ankomme til Grænsen i store Flokke eller, som det udtrykkes, skarevis. Det har maaske mindre at betyde; men hvad der har mere at betyde er, at lignende Forholdsregler vistnok maa kunne træffes over for Udvandrere, som ikke kunne opgive noget Bestemmelsessted her i Landet. For det første kan det forudsættes, at de have i Sinde at strejfe om, i alt Fald i nogen Tid, enten for virkelig at søge Arbejde eller under Foregivende af, at de søge Arbejde, og for at betle og deslige. Men hvad der dernæst fornemmelig er Grunden til, at man maa kunne nægte saadanne Personer Adgang til Riget, er, at naar de ikke ere i Stand til at sige, hvor de ville hen, er det umuligt over for dem at etablere det Lægeeftersyn, der maa betragtes som en Hovedforanstaltning. Det vil kun kunne ske, naar man kan skrive til vedkommende Sundhedsautoritet: Nu kommer den Mand, pas paa ham! — Ændringsforslaget Nr. 8 er ligeledes stillet efter Opfordring af Justitsministeriet og gaar ud paa at overføre en Bestemmelse fra den nugældende Karantænelov til denne Lov, en Bestemmelse, som er ganske naturlig, nemlig at naar en anden smitsom Sygdom end de tidligere nævnte optræder ondartet, maa der kunne træffes tilsvarende Forholdsregler. Det kan hælde med Epidemier, som ellers ikke henregnes til de særlig farlige, at de kunne optræde saa ondartet, at de blive lige saa farlige som f. Eks. en Tyfusepidemi eller en Difteritisepidemi. Naar altsaa en Sygdom som f. Eks. Skarlagenfeber skulde optræde paa den Maade, vil man ifølge Ændringsforslaget kunne anvende saa mange af de omtalte Forholdsregler, som man maatte anse for fornuftige og hensigtsmæssige over for denne Sygdom.

Hermed er egentlig Omtalen af de